

Arrest

nr. 72 160 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. BUYSSE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partijen vragen hun beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathelet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateren *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partijen menen recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoeken derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij

optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te hebben en van Tsjetsjeense origine te zijn. U woont in het dorp Bratskoye in Nadterechnye district. U bent getrouwd met A. K. (...) (O.V. 6.536.496), met wie u vijf kinderen heeft: de meerderjarige Y. M. (...) (O.V. 6.721.750) en de minderjarigen Y. M. (...) (O.V. 6.536.496), L.-A. M. (...) (O.V. 6.536.496), K. M. (...) (O.V. 6.536.496), Y. M. (...) (O.V. 6.536.496).

In 1992 gaat u als douanier aan de slag in het grensdorp Bratskoye. In die hoedanigheid laat u met uw collega's vrachtwagens met wapens door, bestemd voor de oppositie. In december 1994 sluit u zich aan bij het verzet en neemt u tot de herfst van 1995 in Grozny de wapens op tegen het Russisch federaal leger. Later, in 1997, verhuist u naar Grozny. U verklaart dat u daar geen werk kan vinden omwille van uw eerdere betrokkenheid bij de wapensmokkel. Toch slaagt u erin een eigen zaak op te starten.

In juli of augustus 2005 houden militairen bij uw ouderlijk huis in Bratskoye een huiszoeking. Alleen uw ouders en uw broer I. (...) zijn op dat moment thuis, uzelf en uw andere broer R. (...) niet. De militairen vinden er wapens en drugs, maar volgens de getuigen hebben ze deze daar zelf gelegd. Volgens u beschuldigen ze uw broer van betrokkenheid bij enkele moorden in de periode 2004-2005. Kort na de huiszoeking zal hij daarvoor in beschuldiging gesteld worden. In september 2005 dient u tegen de huiszoeking een klacht in bij het parket van Znamenskoye maar dit levert niets op. U moet zelfs een boete betalen van de politie. Van een politieagent krijgt u te horen dat u best het land verlaat omdat u een klacht heeft ingediend.

Eind september 2005 wordt u aan een blokpost in Grozny door militairen tegengehouden. Ze nemen u mee naar een onbekende plaats, slaan u en stellen u vragen over uw broer R. (...) (die in diezelfde periode reeds naar Litouwen was gevlucht). Één week later wordt u vrijgelaten. Vanaf dat

moment verblijft u niet meer thuis maar op verschillende adressen. De militairen komen nogmaals bij u thuis langs en vragen uw vrouw naar u. Daarbij wordt ze geslagen.

Eind november 2005 verlaat u Tsjetsjenië samen met uw gezin en dat van uw broer I. (...). Via Oekraïne en Wit-Rusland gaan jullie naar Litouwen waar jullie de grens met de Europese Unie te voet oversteken en asiel aanvragen. Deze asielaanvraag resulteert in een tijdelijke verblijfsvergunning.

Sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië verneemt u van uw moeder dat militairen nog regelmatig bij u thuis langskomen (om de twee maanden) op zoek naar u en uw broer. Op 5 of 6 mei 2007, tijdens één van die invallen, wordt uw vader gefolterd. Op 9 mei 2007 overlijdt uw vader aan de gevolgen van een astma-aanval.

In oktober 2007 keert uw vrouw samen met K. (...), L.-A. (...) en Y. (...) voor twee weken terug naar Tsjetsjenië om haar familie op te zoeken. Tijdens haar verblijf daar regelt uw vrouw via een kennis internationale reispassen voor u en haarzelf.

In Litouwen ondervinden u en uw gezin problemen met de lokale bevolking omwille van jullie etnische origine. Zo worden u en uw vrouw op straat geslagen, wordt uw kat vermoord en ontvangen jullie dreigbrieven. Daarom beslissen jullie om dat land te verlaten. Op 26 november 2009 komt u met uw gezin in België aan waar u de volgende dag voor een eerste keer asiel aanvraagt. Op 26 juni 2010 krijgt u van de Belgische asielinstanties het bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar Litouwen. Dat doet u echter niet en zonder het land te hebben verlaten, vraagt u op 16 november 2010 voor een tweede keer asiel aan in België.

Op 19 februari 2011 wordt uw dochter Y. (...) geboren in Heusden-Zolder.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw vier minderjarige kinderen (waarvan drie Russische en één Belgische), uw intern Russisch paspoort, uw rijbewijs en de bustickets waarmee u en uw gezin van Vilnius naar Brussel reden.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart dat mensen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken u zullen vermoorden omdat ze op zoek zijn naar uw broer die beschuldigd wordt van een aantal moorden in 2004-2005 (CGVS p. 7 & p. 21). Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste verklaart u dat uw vrouw uw internationaal paspoort heeft gekocht toen zij in 2007 terugging van Litouwen naar Tsjetsjenië. U verklaart dat ze dat deed via iemand die jullie kennen op de paspoortdienst in Nadterechniye en dat ze daarbij uw intern paspoort moest afgeven (CGVS p. 8-9). Uw vrouw verklaart dat ze ook haar internationaal paspoort kocht in Tsjetsjenië in 2007 (CGVS vrouw p. 3).

Uw vrouw verklaart dat ze geld gaf aan een man die jullie paspoorten regelde. Ze blijkt niet te weten wie deze man was en verklaart dat ze via een vrouw bij hem was terechtgekomen. Uw vrouw slaagt er echter niet in op concrete wijze aan te geven hoe ze bij deze vrouw terecht was gekomen. Uw vrouw heeft bovendien geen enkel idee hoe die man jullie paspoorten heeft geregeld (CGVS vrouw p. 3-4). Als uw vrouw uw (en haar) internationaal paspoort – nochtans belangrijke reis- en identiteitsdocumenten – daadwerkelijk gekocht zou hebben via een niet-officiële weg, is het weinig geloofwaardig dat ze niet weet wie de man in kwestie was die de paspoorten regelde, noch hoe hij dit deed. Het is evenmin geloofwaardig te noemen dat uw vrouw niet concreet kon beschrijven hoe ze bij de vrouw terecht kwam die haar naar deze man had doorverwezen. Bijgevolg rijst ernstig het vermoeden

dat u uw internationaal paspoort op legale wijze bekomen hebt, wat tevens de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou u door de autoriteiten van uw land van herkomst (naar eigen zeggen medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, CGVS p. 7) vervolgd worden in het gedrang brengt. Indien dit werkelijk zo zou zijn, is het weinig geloofwaardig te noemen dat zij u, na het uitbreken van uw problemen in 2005, in oktober 2007 nog de toelating zouden verschaffen hun territorium te verlaten door de uitreiking van een internationaal paspoort, te meer daar u verklaart dat militairen niet lang daarvoor, op 5 of 6 mei 2007 nog bij u thuis binnengevallen waren op zoek naar u en uw broer en uw vader daarbij gefolterd hadden (CGVS p. 3-4).

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd door een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw vrouw.

Zo verklaart u dat uw vrouw niet op de hoogte is van uw één week durende arrestatie door de militairen omdat u het haar niet vertelde. U vertelde haar in de plaats dat u aan het werk was in een oudijzerfabriek en dat u daar logeerde. U verklaart dat u, toen u na uw arrestatie terug thuiskwam (i.e. eind september 2005), niet meer thuis verbleef maar bij vrienden, dat uw vrouw weet dat u bij vrienden ging logeren en dat uw vrouw zelf en de kinderen ondertussen de hele tijd in jullie huis in het dorp Majakovski (Grozny) bleven tot jullie vertrek eind november 2005 (CGVS p. 19-20). Uw vrouw daarentegen verklaart dat jullie de laatste maanden voor uw vertrek in Grozny woonden en bij uw moeder in het dorp Gvaderdeskoye in district Nadterechniye omdat ze bang was om in Grozny te wonen, dat u weinig thuis was en dat ze niet weet waar u verbleef in die periode (CGVS vrouw p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart uw vrouw 'dat moet u hem vragen' (CGVS vrouw p. 8). Verder verklaart uw vrouw dat ze niet weet wat u in het dagelijks leven deed de laatste tijd voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië (CGVS vrouw p. 9). Als haar gezegd wordt dat u nochtans zei dat u haar vertelde dat hij ging werken in een oudijzerfabriek, antwoordt ze 'nee' (CGVS p. 9). Deze antwoorden van uw vrouw bieden echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden tussen uw en haar verklaringen. Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name jullie verblijfplaats(en) en uw activiteiten in de nasleep van uw arrestatie. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Ten derde zijn een aantal van uw verklaringen omtrent de kern van uw asielrelaas, namelijk de huiszoeking in 2005 en de daaropvolgende problemen voor u, uw broer en uw familie, bijzonder onaannemelijk.

Zo verklaart u aanvankelijk dat u niet precies weet waarom men (bepaalde militaire diensten en de lokale politie, CGVS p. 15) een huiszoeking kwam doen bij uw ouders. Daarop verklaart u dat ze vermoedelijk informatie hadden dat uw broer R. (...) betrokken was bij een aantal moorden. Gevraagd of u deze moorden kan situeren in tijd en plaats, antwoordt u 'in de periode 2004-2005'. U kan zich daarnaast niet herinneren wie concreet wanneer is vermoord. Gevraagd naar de omstandigheden van de moorden, verklaart u dat het gaat om personen die met de Russische autoriteiten hebben meegewerkt. Nogmaals gevraagd wie precies vermoord werd, antwoordt u 'ik weet het niet' (CGVS p. 16). Dergelijke vage verklaringen aangaande een kernelement van uw asielrelaas zijn weinig geloofwaardig te noemen. Als uw broer daadwerkelijk beschuldigd werd van betrokkenheid bij de moorden, als er daarom daadwerkelijk een huiszoeking werd verricht bij uw ouders en als u als gevolg van uw klacht daadwerkelijk problemen ondervond met de autoriteiten, dan kan van u redelijkerwijs verwacht dat u beter op hoogte van de concrete moorden waarvan uw broer beschuldigd werd. Het feit dat u hier niet in slaagt, brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Gelet op bovenstaande elementen is het Commissariaat-generaal van mening dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u in uw land van herkomst vervolgd worden door de autoriteiten als gevolg van de beschuldigingen wegens moord aan het adres van uw broer. op basis van uw verklaringen kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel

beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw intern paspoort, uw huwelijksakte, uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter persoonsgegevens en de bustickets enkel informatie over uw reisweg van Litouwen naar België, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw zoon Y. M. (...) (O.V. 6.721.750) door het Commissariaat-generaal eveneens overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Wat u betreft dient nog opgemerkt te worden dat uw terugkeer vanuit Litouwen naar Tsjetsjenië in 2007 – waarbij u twee à drie weken in het dorp Bratskoye verbleef bij uw schoonmoeder en bij uw eigen moeder (CGVS p. 5) – de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade (als gevolg van de problemen van uw man) ernstig aantast. Het door u neergelegde intern paspoort wijzigt niets aan deze beslissing. Het bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden maar heeft geen betrekking op de door u of uw man aangehaalde problemen.”

De derde bestreden beslissing genomen ten aanzien van de zoon van eerste en tweede verzoekende partij, zijnde derde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar vader. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van derde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Uw geboorteakte bevat louter persoonsgegevens maar heeft geen betrekking op de problemen door u of uw ouders aangehaald. Bijgevolg wijzigt dit document niets aan deze beslissing. Dit geldt eveneens voor de door u neergelegde bustickets, dewelke enkel uw reisweg van Litouwen naar België aantonen.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen roepen in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroepen zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens menen zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge onderlinge verwevenheid gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partijen werpen op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partijen vestigen vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partijen staven hun betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partijen zich beperken tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukken, hierbij verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoeren en poneren dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “*full jurisdiction*” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: “*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*” Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: “*Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door*

een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen." Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen"* wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partijen nog stellen dat hun rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mogen antwoorden op de repliekmemorie van de commissaris-generaal, kunnen zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partijen vragen eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat"* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Voor zover verzoekende partijen duiden op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet hebben verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van *"full jurisdiction"*.

3.2.5. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.8.1. Verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan met de verwerping van hun asielverzoek vermits zij ervan overtuigd zijn dat hun leven in gevaar is in hun land van herkomst vanwege de bedreiging door "*repressieve structuren (F.S.B.)*". Zij spreken niet alleen uit hun uitgebreide persoonlijke ervaring, maar het blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in hun land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekende partijen opperen dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert en dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling, aangezien er zich nog vele mensenrechtenschendingen voordoen, zoals onder meer folteringen, illegale arrestaties en gefabriceerde beschuldigingen. Om deze bewering kracht bij te zetten citeren verzoekende partijen een aantal erkenningscijfers voor Russen/Tsjetsjenen vanwege Franse, Poolse en Oostenrijkse asielinstanties en verwijzen zij onder meer naar de ontvoering van/de moord op een aantal mensenrechtenactivisten, een artikel van de website www.deredactie.be en "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen...*". Teneinde de slechte toestand in Tsjetsjenië verder toe te lichten argumenteren verzoekende partijen dat het Cedoca-document waarop verwerende partij haar beslissing baseert correct is, de geciteerde bronnen relevant zijn, maar de inhoud alsnog totaal verkeerd geïnterpreteerd werd en de conclusie die eruit werd opgemaakt onjuist is. Verzoekende partijen verwijzen naar de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, en geven uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijzen verzoekende partijen nog naar enkele "*passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*".

3.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de 'algemene situatie' in hun land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

3.2.9.1. Met betrekking tot de onwetendheid over de manier waarop de internationale paspoorten van eerste en tweede verzoekende partij precies zouden zijn verkregen, merken verzoekende partijen op dat deze documenten door omkoping werden verkregen. Verzoekende partijen verklaren dat tweede

verzoekende partij het telefoonnummer van de man die de paspoorten regelde had verkregen via een vrouw. Deze vrouw werd aan tweede verzoekende partij voorgesteld door een kennis. Verder verduidelijken verzoekende partijen dat deze man werkte op de paspoortafdeling. Zulke praktijken zijn niet abnormaal in de Russische Federatie, zo benadrukken verzoekende partijen. Verder lichten verzoekende partijen toe dat eerste verzoekende partij zich aangaand document heeft aangeschaft omdat zij uit Tsjetsjenië vertrok uit vrees om gedood te worden. Zij preciseren ook het adres waarop tweede verzoekende partij en haar kinderen desbetreffende documenten hebben ontvangen.

3.2.9.2. De Raad merkt op dat het hierboven uiteengezette verweer van verzoekende partijen niet meer omvat dan de desbetreffend uiterst vage uiteenzetting van tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en een *post factum* toevoeging van waar verzoekende partijen de paspoorten hebben ontvangen. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter herhalen van elementen uit het asielrelaas, die reeds werden beoordeeld in de bestreden beslissingen, uiteraard niet volstaat om desbetreffende motivering te weerleggen. Bovendien is de verklaring van verzoekende partijen, met name dat tweede verzoekende partij door een kennis in contact zou zijn gekomen met een vrouw die haar op haar beurt in contact bracht met een man die de internationale paspoorten bezorgde niet in overeenstemming met de verklaringen van tweede verzoekende partij bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 6 juli 2011. Op de herhaalde vraag *“Hoe kwam u bij deze vrouw terecht?”* antwoordde tweede verzoekende partij een eerste maal: *“Ze zei dat hij voor pp kan zorgen als je wat betaalt. Ik betaalde en hij regelde”* en vervolgens: *“Je moet niemand zoeken. Je betaalt geld en ze kunnen voor jou alles doen.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Daarenboven brengt het desbetreffend betoog van verzoekende partijen geen informatie bij waaruit op concrete wijze blijkt via welk kanaal en op welke manier deze paspoorten effectief konden worden bekomen. De vaststelling dat het niet aannemelijk is dat tweede verzoekende partij niet nauwgezet kan vertellen hoe zij aan de nochtans belangrijke reis- en identiteitsdocumenten is kunnen komen, waardoor er een ernstig vermoeden rijst dat zij hun internationale paspoorten wel degelijk via de legale weg hebben kunnen verkrijgen, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen als zou eerste verzoekende partij in haar land van herkomst vervolgd worden, blijft derhalve staande.

3.2.10.1. Aangaande de vage verklaringen die eerste verzoekende partij aflegde omtrent de moorden waarvoor haar broer R. verdacht wordt, duiden verzoekende partijen dat R. niemand heeft vermoord. Verder verduidelijken zij het volgende: *“De FSB medewerkers hebben de schoolvriend van R. M. (...) vermoord. A. (...) zijn zoon woont op het adres (...). Zij hebben op dezelfde manier de neef van I. (...) vermoord. Het is de zoon van de oom T. (...) die afkomstig is van het dorp Beno-Yurt. Het dat R. (...) nog altijd gezocht is door de FSB zonder andere specifieke reden om hem schuldig te bevinden. Er is geen enkel vonnis uitgesproken jegens hem. Dat toont aan dat zij hem willen vernietigen zonder reden.”*

3.2.10.2. De Raad stelt vast dat, buiten de *post factum* toevoeging dat voormelde personen door de FSB zouden zijn vermoord, wat tevens een blote bewering uitmaakt aangezien verzoekende partijen deze bewering niet aan de hand van objectieve informatie ondersteunen, verzoekende partijen middels bovenstaande uiteenzetting geen aanvaardbare verschoningsgrond aangeven voor het feit dat eerste verzoekende partij ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet kon zeggen wie concreet wanneer is vermoord en in welke precieze omstandigheden deze moorden, waarvan de broer van eerste verzoekende partij wordt verdacht, plaatsvonden. Daar verzoekende partijen voor deze frappante onwetendheden geen aanvaardbare uitleg geven, stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar beslissingen met recht stelt dat zulke vage verklaringen met betrekking tot de kern het asielrelaas van verzoekende partijen weinig geloofwaardig overkomen, nu er van eerste verzoekende partij redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij beter op de hoogte zou zijn van de gebeurtenissen die het startpunt vormen van haar vervolgingsproblemen.

3.2.11.1. Waar verwerende partij opmerkt dat de terugkeer van tweede verzoekende partij vanuit Litouwen naar Tsjetsjenië in 2007, waarbij zij twee à drie weken in het dorp Bratskoye verbleef bij haar schoonmoeder en bij haar eigen moeder, de ernst van de door haar verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade (als gevolg van de problemen van haar man) ernstig aantast, wijzen de verzoekende partijen erop dat de familienaam van tweede verzoekende partij K. is en niet M., zoals haar echtgenoot, die wordt gezocht door de autoriteiten. Zij geven aan dat zij stiekem haar schoonmoeder is gaan bezoeken omdat haar schoonvader was overleden. Dit was voor haar zeer belangrijk. Zij wijzen er ook op dat eerste verzoekende partij en tweede verzoekende partij niet officieel gezocht worden in Tsjetsjenië. Bovendien zijn zij al twee jaar niet meer in Tsjetsjenië geweest, zo betogen verzoekende partijen. Verder voegen verzoekende partijen nog toe: *“hij was bang om naar*

Bratskaye te gaan waar de ouders van I. wonen omdat daar de militair nog altijd woonachtig is die slaat en hen niet met rust laat”.

3.2.11.2. De Raad is geenszins overtuigd door de verschillende verklaringen die verzoekende partijen aanreiken om de terugkeer van tweede verzoekende partij met twee van hun kinderen naar Tsjetsjenië te rechtvaardigen. Indien eerste verzoekende partij verklaarde dat zij vreest te worden vermoord door het Ministerie van Buitenlandse Zaken omdat ze op zoek zijn naar haar broer die beschuldigd wordt van een aantal moorden, en tweede verzoekende partij haar vrees voor vervolging koppelt aan die van haar echtgenoot, is de terugkeer van tweede verzoekende partij naar Tsjetsjenië absoluut niet in overeenstemming te brengen met deze voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad is van oordeel dat, gezien hun vrees voor vervolging, het uiterst ongeloofwaardig overkomt dat tweede verzoekende partij het risico zou nemen om terug te keren naar haar land van herkomst omwille van de dood van haar schoonvader. Deze onaannemelijkheid wordt nog versterkt door de verklaring dat tweede verzoekende partij twee van haar kinderen zou hebben meegenomen. De Raad acht het immers uiterst ongeloofwaardig dat verzoekende partijen hun kinderen onnodig in gevaar zouden brengen. Dergelijk met een vrees voor vervolging inconsistent gedrag valt niet goed te praten door het feit dat tweede verzoekende partij niet dezelfde naam draagt als haar echtgenoot en dat zij en haar echtgenoot niet officieel zouden worden gezocht in Tsjetsjenië. Dit laatste argument is overigens irrelevant, nu eerste verzoekende partij hoe dan ook door de militairen zou zijn opgepakt en deze, volgens hun verklaringen, nog steeds bij haar thuis zouden langskomen. Bovenstaande argumentatie doet geen afbreuk aan hetgeen hierover in de bestreden beslissingen werd gesteld.

3.2.12. De Raad stelt verder nog vast dat verzoekende partijen de in de bestreden beslissingen vermelde flagrante tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en tweede verzoekende partij over hun verblijfplaats(en) en de activiteiten van eerste verzoekende partij in de nasleep van haar arrestatie, totaal onbesproken laten in hun verzoekschrift. Derhalve wordt desbetreffende motivering door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

3.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperken tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekende partij tevens stellen dat de verwerende partij vergeet naar het journaal te kijken en zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug merkt de Raad op dat, verzoekende partijen evenwel geen informatie bijbrengen waarmee zij aantonen dat de informatie door de commissaris-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier M. I. en K. A., stuk 16, deel 1 en administratief dossier M. Y., stuk 12, deel 1: “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 20 juni 2011) niet correct zou zijn, wat zij, gelet op het feit dat de bewijslast op de asielzoeker zelf rust, echter dienen te doen indien zij op een dienstige manier kritiek wensen te uiten op de correctheid/volledigheid van de door verwerende partij gehanteerde informatie. Bovendien stelt de Raad vast dat voormelde “*briefing*” verwijst naar uiterst recente bronnen die dateren tot medio 2011.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partijen zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen vergenoegen zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit internationale rapporten en een bondig internetartikel, en maken in enigszins verwarrende bewoordingen gewag van een Algemeen Ambtsbericht van 2008 zonder dit nader te preciseren. Zij

brengen evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen.

Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier M. I. en K. A., stuk 16, deel 1 en administratief dossier M. Y., stuk 12, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.14. Waar verzoekende partijen ten slotte aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van deze dossiers, waaronder de neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier M. I. en K. A., stukken 15 en 16 en administratief dossier M. Y., stukken 11 en 12) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op 6 juli 2011 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.15. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gepronounced vrees voor

vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT